

Arrest

**nr. 60 503 van 28 april 2001
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 april 2011 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat S. DE VRIES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 maart 2010 en heeft zich op 10 maart 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 mei 2010.

1.3. Op 12 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een islamitische Arabier met de Syrische nationaliteit en bent geboren op 25 januari 1986 in Aleppo, waar u ook woonachtig was. U volgde het lager onderwijs tot in het vijfde leerjaar en begon daarna te werken als kleermaker.

U volbracht de legerdienst van 2 maart 2005 tot 1 maart 2007. Na uw opleiding werd u toegewezen aan een afdeling van de luchtmacht in Damascus. U was er chauffeur van M.(...) M.(...), een luitenant-kolonel. In uw functie van chauffeur hielp u uw officier, M.(...) M.(...), bij het illegale verhandelen van wisselstukken van het leger op de zwarte markt.

In december 2006 haalde u, op bevel van uw officier, twee dozen met wisselstukken uit het militaire magazijn en plaatste ze in de dienstwagen. Hierna vertrok u met de dozen en met uw officier naar diens woning. Onderweg werd u onderschept door een patrouille van de inlichtingendienst van de luchtmacht, die de wagen doorzocht en de wisselstukken vond. U werd meegenomen voor ondervraging maar bleef volhouden dat u enkel die ene keer betrokken was bij het ontvreemden van wisselstukken en geen weet had van eerdere gelijkaardige voorvallen. Na twee weken ondervraging, tijdens dewelke u werd geslagen, werd u vrijgelaten. U vervoegde uw dienst en kreeg een andere opdracht als chauffeur. U zag uw officier niet meer weer gedurende uw legerdienst maar de overste bracht u op de hoogte dat uw officier bij de militaire politie was. Op 1 maart 2007 zwaaide u af. U keerde terug naar Aleppo en hervatte uw werk als kleermaker.

In de zomer van 2007 werd u thuis opgehaald door leden van de criminele veiligheid. Zij brachten u naar hun hoofdkwartier waar u werd geconfronteerd met de luitenant-kolonel van de politie en uw vroegere officier, die beiden van Tartus afkomstig waren. U merkte dat uw vroegere officier in rang was verlaagd, van luitenant-kolonel tot majoor. De luitenant-kolonel van de politie vroeg u wat u over zijn vriend, uw voormalige officier, had gezegd en beledigde uw religie. Dan zei uw voormalige officier dat het uw schuld was dat hij een ster verloor en hij dreigde u te laten verdwijnen. U zei dat u niets had verraden tegenover de inlichtingendienst van de luchtmacht. U werd drie dagen vastgehouden door de criminele veiligheidsdienst. Gedurende die periode werd u geslagen en ondervraagd over wat u had gezegd tegen de inlichtingendienst van de luchtmacht. Hierna werd u vrijgelaten.

In de herfst van 2007 werd u thuis opgehaald door de militaire inlichtingendienst. Zij namen u mee voor ondervraging en wilden eveneens weten wat u tegen de inlichtingendienst van de luchtmacht had gezegd in de periode dat u daar werd vastgehouden. U herhaalde dat u daar had gezegd dat u slechts die ene keer dozen uit het militaire magazijn had meegenomen. De militaire inlichtingendienst wilde eveneens weten of u tegen de inlichtingendienst van de luchtmacht had gezegd dat u voordien ook al goederen had meegenomen. U ontkende. De volgende dag werd u vrijgelaten.

De volgende twee jaar waren er geen incidenten.

In januari 2010 werd u thuis opgehaald door de inlichtingendienst van de luchtmacht die u meenamen naar hun hoofdkwartier in Damascus. U werd opnieuw geslagen en ondervraagd over de gebeurtenissen tijdens uw legerdienst en gaf opnieuw dezelfde versie van de feiten. Hierna werd u geïnformeerd over het feit dat er een nieuwe minister van defensie was, die de corruptie wou aanpakken. Er werd u gezegd dat er een miljoenendossier tegen uw vroegere officier was wegens corruptie en verliezen van het militaire magazijn. Alle andere betrokkenen zouden al zijn ondervraagd en zouden alle informatie hebben gegeven die ze hadden. U werd bedreigd met mishandeling indien u niet zou meewerken. Hierop bekende u alles. Gevraagd waarom u de eerste keer had gelogen, zei u dat u bang was. Na acht dagen werd u vrijgelaten maar uw identiteitskaart en uw militaire boekje werden ingehouden. U keerde terug naar Aleppo en besloot samen met uw familie dat u beter het land zou verlaten.

Op maandag 22 februari 2010 stak u met de hulp van een smokkelaar de grens met Turkije over. De daaropvolgende vrijdag verliet u Turkije, verborgen in een grote vrachtwagen. Op 6 maart 2010 kwam u aan in België, waar u zich op 10 maart 2010 tot de nationale autoriteiten wendde voor internationale bescherming.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zal worden gearresteerd en mishandeld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboortecertificaat, een document betreffende uw toewijzing in het leger, uw certificaat van voltooiing van de legerdienst, een enveloppe, een kopie van uw identiteitskaart en een kopie van uw rijbewijs.

B. Motivering

Na uw gehoor van 20 mei 2010 op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk maakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegrond is.

De door u neergelegde bewijsstukken ondersteunen enkel uw identiteit en het volbrengen van uw legerdienst, gegevens waar op zich door het CGVS niet aan wordt getwijfeld.

Wat betreft uw arrestatie in het leger wordt vastgesteld dat hiervan geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd, terwijl het hier om handelingen gaat waarvan kan worden verwacht dat er administratieve sporen bestaan. Het simpelweg weglachen van vragen naar bewijzen, het stellen dat van zulke acties geen bewijzen bestaan in Syrië en het stellen dat de Belgische autoriteiten geen inzicht hebben in de situatie in Syrië (gehoor, p. 13-14, 17) kunnen niet overtuigen als rechtvaardiging voor dit gebrek aan bewijs. U stelde immers te zijn gearresteerd, vastgehouden en ondervraagd in het kader van een onderzoek naar corruptie dat tot de degradatie van uw luitenant-kolonel leidde en dus een gerechtelijke procedure laat veronderstellen.

Uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen tijdens uw legerdienst lijken verder weinig plausibel voor wat betreft de afwikkeling van uw arrestatie. U stelde dat jullie werden onderschept door een patrouille van de Inlichtingendienst van de Luchtmacht en dat jullie werden verplicht de koffer te openen, waarop de gestolen goederen werden in beslag genomen (gehoor, p. 9, 11). Hierop werd u meegenomen naar het bureau van deze inlichtingendienst en werd uw officier naar de militaire politie gestuurd (gehoor, p.12). Gevraagd naar een verklaring hiervoor blijft u het antwoord schuldig (p. 12). Indien de inlichtingendienst van de luchtmacht op het spoor was van een corruptiezaak waar uw officier bij betrokken was lijkt het nochtans onlogisch dat ze net hem uit handen zouden geven aan de militaire politie. Voorts dient nog aangestipt dat uw verklaringen over de afhandeling van deze zaak ook op een ander punt nogal incoherent overkomen. Zo stelde u dat u zou zijn vrijgelaten omdat u volhield dat dit de enige keer was dat jullie wisselstukken uit het magazijn hadden genomen en dat u gewoon orders opvolgde (gehoor, p. 12, 18). Uw officier zou echter zijn gedegradeerd tot majoor omwille van het gebeurde. Dit zou impliceren dat hij effectief schuldig werd bevonden en in dat kader lijkt het onwaarschijnlijk dat ook uw leugens niet aan de oppervlakte zouden zijn gekomen.

Wat betreft uw aanhouding door de Criminele Veiligheid in 2007 zijn er ook nogal wat twijfels bij de geloofwaardigheid van die gebeurtenis. Met name komt het niet plausibel over dat uw voormalige officier u, zoals u beweert (gehoor, p. 15-16), de schuld zou geven van zijn degradatie en nu probeerde uit te vissen hoeveel u had bekend. In zijn positie, als hoger officier, zou hij zeker op de hoogte zijn geweest van de 'overtuigingskracht' van de Inlichtingendienst van de Luchtmacht en denken dat u, als simpel soldaat, alles zou hebben bekend. U vervolgen daarvoor zou bijgevolg weinig zinvol zijn. Gezien bovenstaande observaties kan het dan ook niet overtuigen dat de Militaire Inlichtingendienst u naderhand dan ook nog eens zou zijn komen arresteren, nogmaals om te weten of u nu al dan niet bekentenissen had afgelegd over eerdere diefstal van goederen (zijnde een kofferbak vol autowisselstukken) uit dat magazijn (gehoor, p. 17-18).

Tot slot komt het weinig aannemelijk over dat drie jaar na de feiten de nieuwe minister van defensie zich plots geroepen zou voelen om dit al bij al 'lichte' dossier (enkele kofferbakken met wisselstukken) opnieuw te openen. U beweerde (gehoor, p.18) dat er een grootschalig corruptiedossier tegen uw officier was. Moest er werkelijk een ernstige en grootschalige corruptiezaak zijn geweest waar uw officier bij betrokken was dan wijst dit nog meer op de futiliteit van uw getuigenis over het al dan niet eerder stelen van wat dozen met wisselstukken. In dat geval zou uw voormalig officier wel andere zorgen hebben gehad dan u hiervoor lastigvallen en zou er voor u evenmin een excuus zijn geweest om u te onttrekken aan de rechtsgang.

Rekening houdende met de vele twijfels die bij de geloofwaardigheid van elk van de beweerde vervolgingsfeiten kunnen worden geformuleerd en met het ontbreken van bewijsstukken die

hiertegen kunnen opwegen, kan het voordeel van de twijfel niet worden toegekend aan de ongestaafde feiten. De hierboven besproken feiten, die de enige ingeroepen feiten zijn, kunnen niet worden aanvaard als de basis voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Bij beschikking van 17 maart 2011 werden de partijen opgeroepen om op 8 april 2011 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 8 april 2011 stelt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op 20 april 2011 een schriftelijk verslag zal worden neergelegd betreffende de actuele situatie in Syrië. De behandeling van de zaak werd tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name *“DE BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, 1000 Brussel, Wetstraat 2”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), voert verzoeker aan dat hij wel degelijk voldoet aan de definitie van een vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag aangezien hij is moeten vluchten omwille van het feit *“dat diens persoon niet aanvaard wordt door o.a. machtige personen uit de hogere kringen in diens land”* waarbij hij geen beroep kan doen op de overheidsstructuren van zijn land.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of met onvoldoende redenen is omkleed aangezien nergens een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds. Verzoeker betoogt dat bij de beoordeling van zijn asielaanvraag niet afdoende ingegaan werd op zijn vluchtmotieven en dat de bestreden beslissing zich voornamelijk steunt op triviale zaken. Verzoeker stelt een objectief en oprecht vluchtverhaal te hebben weergegeven en besluit dat het als simpele soldaat uiterst moeilijk is om bewijzen van de gebeurtenissen te verkrijgen.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, in het bijzonder artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij bij een terugkeer persoonlijk zal gevisieerd worden en dat dit probleem niet opgelost wordt door zich in een ander landsgedeelte te vestigen aangezien hij steeds zal achtervolgd worden voor de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden tijdens zijn legerdienst.

3.4. Verzoeker stelt dat het subsidiair beschermingsstatuut dient toegekend te worden omdat het risico meer dan reëel is dat hij een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, minstens het risico

loopt op een vernederende behandeling gezien hij meermaals werd ondervraagd door o.a. de Militaire Inlichtingendienst waarbij hij mishandelingen en geweldplegingen diende te ondergaan.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

3.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

3.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem neergelegde stukken enkel zijn identiteit en het volbrengen van zijn legerdienst ondersteunen, gegevens die niet worden betwijfeld, (ii) er geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd van zijn arrestatie in het leger, en (iii) zijn verklaringen betreffende de gebeurtenissen tijdens zijn legerdienst weinig plausibel voorkomen.

3.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.8. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten die hij aanhaalt niet bewijst en de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Met het betoog in zijn verzoekschrift komt hij immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven. De Raad wijst er hierbij op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Zo herhaalt verzoeker geen bewijzen te kunnen verkrijgen van zijn arrestatie omdat hier geen bewijzen van worden opgemaakt, en zelfs indien hiervan bewijzen zouden worden opgemaakt, hij hier nooit van

in kennis zou gesteld worden, een uitleg die zoals reeds aangehaald in de bestreden beslissing niet kan overtuigen. Verzoeker werd immers gearresteerd, vastgehouden en ondervraagd in het kader van een onderzoek naar corruptie dat tot de degradatie van zijn luitenant-kolonel leidde en dus een gerechtelijke procedure laat veronderstellen zodat van verzoeker wel degelijk verwacht kan worden dat hij hier enig schriftelijk bewijs van kan voorleggen.

Verder besloot de commissaris-generaal ook terecht dat verzoekers asielrelaas bol staat van de onwaarschijnlijkheden die niet toelaten enig geloof te hechten aan de voorgehouden feiten. Met de loutere bewering dat *“men zich bij de beslissingname voornamelijk (steunt) op triviale zaken.”* terwijl hij wel degelijk een objectief en oprecht vluchtverhaal heeft weergegeven, slaagt hij er niet in te weerleggen dat het niet aannemelijk is dat bij een onderschepping van de Inlichtingendienst van de Luchtmacht enkel verzoeker als chauffeur meegenomen en gearresteerd zou zijn en dat zijn officier die in dezelfde wagen zat naar de Militaire Politie werd gestuurd, verzoeker na de (valse) bekentenis dat dit slechts de eerste keer was dat ze wisselstukken meegenomen hadden gewoon vrijgelaten werd en zonder problemen zijn legerdienst verder kon uitvoeren als chauffeur terwijl zijn officier hierdoor gedegradeerd werd tot majoor, zijn officier - na zijn degradatie tot majoor - verzoeker opnieuw zou laten oppakken om nog te weten te komen hoeveel verzoeker bekend had aan de Inlichtingendienst van de Luchtmacht aangezien dit toch geen nut meer had, de Militaire Inlichtingendienst hem daarna nog eens zou arresteren om net hetzelfde te weten te komen, en hij drie jaar na de feiten - waarin hij geen enkel probleem kende - nogmaals werd gearresteerd omdat het dossier heropend werd door een nieuwe minister van defensie die verzoekers 'lichte' verklaringen zou willen opnieuw horen.

De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt bovendien finaal ondermijnd door de vaststelling dat op verzoekers certificaat bij *“zijn gedrag tijdens het legerdienst”* vermeld staat: *“Goed”*. Dat een vestiging in andere delen van Syrië geen soelaas zou brengen, is dan ook niet meer relevant.

3.10. Hoe dan ook, om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten, in zoverre geloof kan worden gehecht aan deze feiten (quod non), met name opsporing/vervolgning vanwege zijn oude officier, de Militaire Inlichtingendienst, de Criminele Veiligheid en de Inlichtingendienst van de Luchtmacht omwille van zijn medewerking bij het illegaal verhandelen van wisselstukken van het leger, gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn en derhalve niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag. Met de bewering dat hij als *“simpel soldaat, en dus als minderwaardig persoon”* zich niet kan verweren tegen de aanhoudende discriminatie jegens zijn persoon, toont hij evenmin aan omwille van één van de redenen vernoemd in het vluchtelingenverdrag vervolging te vrezen. Evenmin volstaat de blote bewering dat hij *“tegen deze aanhoudende discriminatie opzichts zijn persoon geen verweer kan noch mag voeren aangezien verzoeker dan blootstaat aan vernederingen, dreigementen en fysiek en emotioneel geweld van machtige medeburgers”* om aan te tonen dat verzoeker omwille van één van de in de vluchtelingenconventie opgenomen redenen geen eerlijk proces zou krijgen of dat hij omwille van één van deze redenen een disproportionele bestraffing riskeert. Dit geldt des te meer nu verzoeker volgens zijn verklaringen na zijn laatste arrestatie door de Inlichtingendienst van de Luchtmacht waar hij volledige bekentnissen afgelegd had, zonder verdere gevolgen werd vrijgelaten. Dat verzoeker niets zou kunnen inbrengen tegen o.a. zijn voormalig officier, en andere personen met een hogere rang is een blote bewering die overigens niet in overeenstemming is met zijn verklaringen vermits zijn voormalig officier, blijkens verzoekers verklaringen, wel degelijk werd gedegradeerd voor zijn door verzoeker voorgehouden laakbare handelingen, hij na ondervraging door de andere veiligheidsdiensten gewoon werd vrijgelaten en uit niets blijkt dat hij thans wordt vervolgd. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat artikel 14 EVRM zou zijn geschonden, noch wordt in het verzoekschrift toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt.

De Raad wijst er ten deze nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts gemachtigd is een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2), van het vluchtelingenverdrag. Hij zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen omdat de gevolgen van een niet-erkenning voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.13. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept en dat hij daarom een ernstige bedreiging van zijn leven riskeert of het risico loopt een vernederende behandeling te ondergaan. Naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.14. Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie betreft, in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten “*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*”. Het tweede lid van dit artikel stelt dat “*interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...*” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Op 19 april 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ‘Subject Related Briefing’ van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara’a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara’a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als ‘vreemdeling’ of ‘staatloze’ stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat “[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze

manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara'a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Viiral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteerd. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...).” (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 20 april 2011 per fax overgemaakt aan verzoekers raadsman. Ter terechtzitting wordt aan verzoeker de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde ‘Subject Related Briefing’. Hij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS